

μωσιν ἄμα τῇ ἠχοῖ τῆς σάλπιγγος. «Τὸ ἀπὸ τούτου ἤδη καθέστηκεν ἐπίδειξις ἐπιστήμης τε ἠνιόχων καὶ ἵππων ὠκύητος» (Παυσαν. VI, XX, 10-14).

Διὰ τῆς τοιαύτης διατάξεως τῶν οἰκημάτων πολλὰ ἄρματα ἐχώρουν ἐντὸς χώρου σχετικῶς περιωρισμένου, ἀπεσοθεῖτο ὁ συνωσιτισμός, αἱ ἐκ τούτου θραδύτητες κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, ὡς καὶ τὰ δυστυχήματα.

Ἐν τῷ Ἴπποδρόμῳ οἱ ἵπποδρομοῦντες ἐστρέφοντο περὶ δύο καμπτήρας. Ὁ μὲν, ὁ ἐγγύς τῆς ἀφέσεως, ἦτο ἄγαλμα παριστῶν τὴν Ἴπποδάμειαν κρατοῦσαν ἀνάδημα, ἴνα δι' αὐτοῦ στέψη τὸν Πέλοπα ὡς νικητὴν· τὸν δὲ κατὰ τὴν ἐτέραν ἄκραν καμπτήρα ἐδήλου θωμὸς περιφερῆς, ὃν ἀπεκάλουν Ταραξίππου δεῖμα, διότι εἶχε τὴν μυστηριώδη δύναμιν νὰ ταράσῃ κατὰ τὴν παρ' αὐτῷ στροφὴν τοὺς ἵππους, οἵτινες παρεφέροντο συχνάκις ἀπ' οὐδεμιᾶς φανερᾶς προφάσεως καὶ συνέτριβον τὰ ἄρματα. Ἡ τρίγωνος αὐλή, ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν πλευρῶν τῆς ἀφέσεως, ἦτο πλήρης θωμῶν. Ἐκεῖ ἦσαν ὁ τοῦ Διὸς Μοιραγέτου, ὅστις γνωρίζει τὰ ἀνθρώπων, ὅσα δίδουσι αἱ Μοῖραι καὶ ὅσα δὲν εἶναι πεπρωμένα δι'

αὐτούς. Πλησίον τούτου ὑφοῦται καὶ ὁ τῶν Μοιρῶν, ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Ὑψίστου, ὁ τοῦ Ἄρεως τοῦ Ἴππίου, τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἱππίας κ.λ.π. Ἐκεῖ ἐξετίθετο τὸ πρόγραμμα τῶν ἱππικῶν ἀγώνων. Παρὰ τὸ ἔμβολον δ' ἠγείρετο ὁ θωμὸς τῆς Ἀγαθῆς τύχης, εἰς ἣν θύοντες οἱ ἵπποδρομοῦντες ἰκέτευον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν ἀλλοπρόσαλλον ταύτην θεότητα, ἦν οἱ πρόγονοι ἡμῶν προσεπάθουν νὰ ἔχωσιν εὖνον, οἱ Ἥλείοι εἶχον ἐγείρει ἱερὸν καὶ ἐν τῇ στοᾷ αὐτοῦ μέγα ἄγαλμα ἐπίχρυσον πλὴν τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἅτινα ἦσαν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου.

Τὰ πεδία ταῦτα τῆς τιμῆς δὲν ἦσαν προσιτὰ τοῖς πᾶσι· διότι μόνοι οἱ πλούσιοι ἠδύναντο ν' ἀποστέλλωσιν ἄρματα εἰς τὸν Ἴπποδρόμον, ν' ἀσκῶσιν ἵππους ὠραίους καὶ καταλλήλους εἰς τὴν σταδιοδρομίαν. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐν τῷ σταδίῳ τελουμένων διαγωνισμῶν πολλοὶ ἀπεκλείοντο διὰ τὰς κατὰ τὴν δεκάμηνον ἐν Ἥλιδι διαμονὴν τοῦ χρόνου τῆς ἐξασκήσεως ἀπαιτουμένας δαπάνας, ὥστε ἀναγκαίως οἱ ἐν αὐτοῖς ἀγῶνες ἦσαν ἀριστοκρατικὸν διαγώνισμα.